

Text i fotos: JORDI BADIA

jordibadia@infonegoci.com

El parc de l'Agulla

Després dels fracassos rotunds d'allò inqualificable en llenguatge respectuós en què han convertit la plaça de la Reforma, de la ruïna de la Fàbrica Nova, de la mola del nou edifici dels jutjats i de la remodelació de l'oficina de Correus –renovada per fora, quan s'havia de renovar per dins, i això es nota–, l'ànim manresà troba consol en un encert igualment rotund: el parc de l'Agulla.

El parc de l'Agulla centrat en l'estany, dissenyat amb bon criteri, espaiós, situat en una zona alta del Pla de Bages amb vistes excel·lents cap als quatre horitzons i ben cuidat, conjunina a la perfecció la funció primària de reserva d'aigua de la Sèquia amb la de parc per a l'esbarjo del ciutadà. L'aigua en calma encomana placidesa. No hi ha res millor per asserenar-se que fer un volt pausat pel parc de l'Agulla.

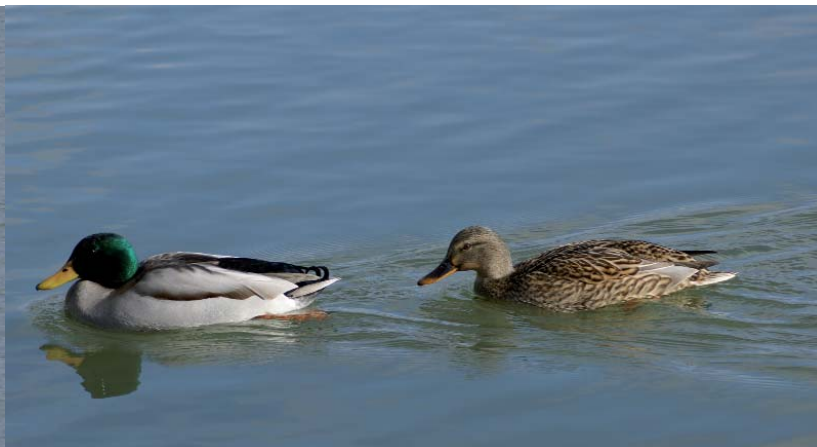
El parc de l'Agulla, recordem-ho, no és obra de cap administració pública, sinó de la Junta de la Sèquia, incorporada més

d'una estona un tros enllà. Es capbussen i neden sota l'aigua, on busquen, persegueixen i capturen preses, sobretot larves d'insectes, el cabusset, i peixos el corb-mari.

Els peixos, introduïts pels pescadors, la població dels quals s'intenta regular, contribueixen també a mantenir baixa la matèria orgànica dissolta. A les aigües de l'Agulla hem vist pescar fins i tot un silur, l'espècie de peix que pot fer-se més gran d'Europa.

L'àrea de parc conté una bona mostra d'arbres, agrupats en rodals per espècies i sense caure en l'error tan repetit de plantar-los massa atapeïts. Hi estarien bé alguns rètols discrets, identificatius de l'espècie. Especialment bé han crescut els pins pinyers que, des d'un tros amunt i amb les seves capçades fosques i rodones, ja tocant-se les unes amb les altres, ressalten la forma de l'estany.

El parc de l'Agulla és escenari natural i escenari ciutadà, el segon fonamentat en el primer. Des de l'àmbit reduït del pas-

tard a Aigües de Manresa, una empresa municipal privada. Potser per això mateix ha sortit tan bé. L'estany va ser construït entre els anys 1966 i 1974. El fons és cobert de lloses de formigó. Posteriorment es va anar creant el parc al seu voltant.

Els anys 2003 i 2004 es van instal·lar les rengleres d'illes flotants per fer-hi créixer herbes pròpies de sòls inundats, els anomenats genèricament macròfits. A finals d'estiu hi destaca la salicària amb les espigues de flors purpúries. Les arrels d'aquestes grans herbes capten nutrients minerals, sobretot fòsfor i nitrogen, de manera que limiten la seva disponibilitat per al creixement d'algues planctòniques. La sega periòdica dels macròfits retira aquests nutrients i contribueix a mantenir baixa la quantitat de matèria orgànica a l'aigua. Aquest és un primer pas del procés de potabilització de l'aigua.

L'estany de l'Agulla atrau els ocells aquàtics, més encara des que les illes d'herbes l'han fet més natural. Els ànecs coll-verd són els estadants habituals, als quals se sumen, depenent dels dies, les estacions i els atzars, estols de gavians argentats o de gavians, els corb-marins a l'hivern, les orenetes en vol rasant a la primavera i a l'estiu, el cabusset, la foïja o tants d'altres. L'anada a l'Agulla manté sempre l'al·licient del regal sorpresa, de trobar-hi un ocell inesperat que reposa al centre de l'estany o s'amaga entre les herbes. Potser un ànec cullerot camuflat entre els coll-verds? Tant els cabussets com els corb-marins són ocells vistos i no vistos; tan aviat els veus nedant tranquil·lament com desapareixen per ressorgir al cap

seig familiar i els jocs dels nens o de l'activitat del grup d'esplai, fins als actes més multitudinaris com l'arribada de la Transèquia a la festa de la Llum i el castell de focs a la Festa Major, tota mena d'esdeveniments socials, petits i grans, s'emmarquen al parc de l'Agulla. També l'esport moderat, entès com a salut i esbarjo a l'aire lliure, s'adreça cap a l'Agulla.

El parc de l'Agulla és bonic i funciona. Que no l'espatllin! ■

Foto pàgina esquerra:

-A dalt, els dies clars conviden al passeig pel parc de l'Agulla.

-Al mig, rengles de macròfits, secs a l'hivern, que contribuiran a mantenir neta l'aigua de l'estany quan brotin de nou l'estiu vinent.

-A sota, capvespre de cel rogenç al parc de l'Agulla.

Fotos pàgina dreta:

A l'esquerra, un grup de corb-marins posats damunt d'una andròmina del bell mig de l'estany; l'exemplar segon, de color no tan negre, és un jove. A la dreta, una parella d'ànecs coll-verd neden a les aigües tranquil·les de l'estany. Al davant el mascle, darrera seu la femella.